

[Gert Petersen.]

lille klode — i øjeblikket vel op mod 140 suveræne stater jorden over — med mange forskellige synspunkter, mange forskellige skikke og sædvaner. Det er netop på den baggrund rigtigt, dels at man udarbejdede Wienerkonventionen, dels at vi nu omformer den til dansk lov, sådan at vi selv ved, hvad vi har at rette os efter, og sådan at de andre stater ved, hvad vi retter os efter.

Jeg kan give tilslutning til lovforslaget. Jeg har bare en enkelt bemærkning, jeg godt kunne tænke mig at knytte til sagen. Jeg har ikke tidligere været opmærksom på den skelnen, som foretages i Wienerkonventionen, der altså nu gøres til dansk lov, imellem diplomatiske og konsulære forbindelser. Det har haft en vis betydning, hver gang vi har diskuteret forholdet til en række af de lande, som den danske regering af den ene eller den anden grund stædigt har nægtet at optage diplomatiske forbindelser med. Man har f. eks. fra socialistisk folkepartis side sagt: ja men hvorfor kan vi så i hvert fald ikke optage konsulære forbindelser? Dertil har man svaret, at det er det samme, det er i realiteten også en fuld anerkendelse, og det vil vi ikke være med til over for Den Tyske Demokratiske Republik, som det jo gerne har drejet sig om. Nu ser jeg i kapitel 1, artikel 2, at det af punkt 3 fremgår, at afbrydelse af diplomatiske forbindelser ikke medfører ipso facto afbrydelse af konsulære forbindelser. Af det forudgående punkt 2 fremgår det, at en oprettelse af diplomatiske forbindelser, medmindre andet er angivet, tillige medfører aftale om oprettelse af konsulære forbindelser. Den diplomatiske forbindelse er altså så at sige det overordnede begreb, den konsulære det underordnede. Men det fremgår helt tydeligt af Wienerkonventionen, at man kan have konsulær forbindelse uden at have diplomatisk forbindelse, og at man altså ligefrem kan have afbrudt den diplomatiske forbindelse og alligevel opretholde den konsulære.

Jeg ved ikke, om det bliver aktuelt — det er jo muligt, at de forhandlinger, som nu er i gang om Tysklandsspørgsmålet, vil gøre, at de problemer, der har plaget den danske regering nu i årevis, løses af andre eller af sig selv — men jeg synes nok, at jeg havde lyst til i denne forbindelse at gøre den

bemærkning, at det fremgår af den skelnen, der er foretaget her, at vi meget vel kunne have oprettet konsulære forbindelser, uden at vi af den grund havde gjort os skyld i — om jeg så må sige, det må være regeringens synspunkt og ikke mit — en diplomatisk anerkendelse af DDR. Vi kunne have nøjedes med konsulære forbindelser, som vi har foreslået ved flere lejligheder, men det har man ikke villet, netop med henvisning til, at det betød en fuld anerkendelse og dermed et brud på Parisaftalerne, som Danmark har tiltrådt. Det er ikke sikkert, vi kommer tilbage til sagen. Det afhænger meget af forhandlingernes forløb i Europa i øjeblikket.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg skal blot takke for den meget velvillige modtagelse af lovforslaget, som jeg er så meget mere glad for, som det jo er mit eneste forslag i denne samling. Det er da rart, at det samler en vis tilslutning. Jeg takker også for, at der bliver udvalgsarbejde, for jeg synes nok, at netop de problemer, der er rejst, egner sig bedre til et udvalgsarbejde. Der har ofte været talt om fælles nordisk samarbejde netop på disse områder, men man tør nok sige, at de resultater, der er kommet ud af det hidtil, er mere end beskedne, og derfor vil jeg meget gerne være parat til også meget konkret at drøfte dette spørgsmål.

Det samme gælder hr. K. Helveg Petersens spørgsmål om fremgangsmåden ved udsendte eller honorære konsulere. Det er måske en af de veje, ad hvilke vi på en lempelig måde kan være med til på fornuftig vis at flytte tingene lidt hen, hvor begivenhederne sker. Også det egner sig, som hr. K. Helveg Petersen sagde, bedst til samrådet.

Det gør efter min mening så udpræget også, i første omfang i hvert tilfælde, det af hr. Gert Petersen rejste spørgsmål. Jeg tror, jeg vover at sige, at jeg ikke uden videre er enig i den udlægning — jeg var lige ved at ville sige indlægnings — som hr. Gert Petersen foretog. Men jeg synes, vi skal drøfte det i udvalget, og så kan vi jo se, hvem af os der har ret, hvad selve teksten angår.

Hermed sluttede forhandlingen.